

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Thomæ Młodzianowski, Poloni, Societatis Jesu,
Prælectionum Theologicarum Tomus ...**

De Deo, Angelis Et Actibus Humanis

Młodzianowski, Tomasz

Moguntiae, 1682

Punctum Diff. 3. Solvuntur reliquæ Objectiones ex Scriptura.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-82949](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-82949)

rae divinae terminatur paternitate; vel: Aliqua ex his personis, cui competit esse solum Deum, est etiam Pater, quibus duobus sensibus positus, non est locus illis argumentis allatis. Dici etiam potest nomine Patris venire hic Trinitatem, quod supra defensum est. Quod autem condistincte fiat mentio Christi, id non obest: Est etiam illius mentio non distincti divinitate, sed mediatoris dignificantis actiones; quibus honor, etiam illi exhibetur. Diximus etiam supra, Patri soli tribui sapientiam, tanquam fontali Deitatis origini, sed non tanquam personae soli sapienti.

INSTAT Idem. Mediatoris officium, non nisi personae quae talis est, convenit; quare vel humana Christi natura persona est, & Jesu Christi nomine intelligenda, vel statuendum Christum, etiam secundum divinam naturam, hic considerari. Restat ergo ut nomine solius sapientis, persona Christo superior intelligatur, dignior enim est is, cui tanquam ultimo scopo gloria tribuitur, causa media, per quam ei cultus exhibetur.

RESPONDETUR. Mediatoris officium non nisi personae convenit, tanquam subiecto denominationis, & tanquam principio terminativo, sed non convenit personae, tanquam principio immediate elicitivo actionis. Hinc habet natura humana rationem mediantis in quantum est principium elicitivum actuum mediantium, licet non habeat rationem mediantis sine addito; quia haec supponit pro principio dignificante & complente substantialiter naturam, quae est elicitivum operationum. Consequenter intelligitur hic persona Christo superior, secundum quod est principium elicitivum actuum mediantium; licet non intelligatur superior Christo, secundum quod Christus dicit principium dignificativum.

Punctum Difficul-

tatis 3.

Solvuntur reliquae Objectiones ex Scriptura.

NON commemoro hic locum sumptum ex Joan. 5. v. 44. quia ille eandem omnino solutionem habet, cum immediate citato loco ad Romanos. Ad alia accedendum.

OBJICIT 1. Locum epist. Judae v. 4. ubi dicitur: *Subintroisse falsos doctores, qui solum Herum Deum, & Dominum nostrum Jesum Christum negant.*

RESPONDETUR. In primis omnia haec verba & titulos posse ad eundem Christum revocari, & quamvis non revocentur, ipse titulus Domini, suadet Divinitatem, nec illam negat, sicut nec abnegat Patri. Unde ex hoc loco adhuc elicitur nostrum intentum; vel enim per ly

Herum idem intelligitur quod per ly Dominum, vel non idem? Si primum, sequitur Christum esse verum Deum, siquidem dominium illi tribuitur idem, quod Deo; si autem distinctum hic dominium intelligitur, ergo non potuisset poni indistinctum & eodem plane modo significando. Denique licet nomine Heri distingueretur Deus à Christo, distingueretur quae homo est, non tamen quae Deus. Dici etiam potest nomine Dei, intelligi totam Trinitatem, specialius tamen sit mentio Christi, quia specialius contra illum falsi illi doctores debachabantur.

OBJICIT 2. Visionem Daniel. c. 7. v. 9. ubi dicitur: *Antiquus dierum sedisse*, is autem qui sedet omnium confessione divina persona est, quae una est; sed non Filii, nec Spiritus Sancti, quia solus Pater ceterarum fons est; & quia dicitur, quasi Filium hominis ad eum accessisse, & ab eo potestatem & Regnum accepisse: Quo etiam reduci debet visio Apoc. 4. & 5. de Agno accipiente librum, accedente ad thronum sedentis, &c.

RESPONDETUR universaliter, quod Deus olim visus sit, notificando se in unitate essentiae, non sub trinitate personae, exceptis sanctioribus aliquibus. Nihilominus non fuisse cultam in abstracto Deitatem, sed Deum in concreto, creditionique illi aptatas visiones; ne sic rudi populo Judaico daretur ansa polytheismi. Namine etiam agni venit Christus secundum quod est homo.

INSTAT 1. Imago sedentis in throno revera est persona.

RESPONDETUR. Esse personam imaginem, & quidem unius, accepto nomine personae communiter ad omnes tres, non est autem necesse visionem, quoad omnia obiectum exprimere, alias illa persona deberet etiam esse electrum, capillata, &c.

INSTAT 2. Multa testimonia scripturarum cum his collata, ostendunt Patrem Jesu Christi in throno sedisse.

RESPONDETUR. Etiam hoc concessio sequi praecellentiam Patris praeter Christo, ratione naturae humanae.

INSTAT 3. Christo prout condistincto à sedente in throno, tribuuntur actiones competentes personae, ergo quae persona est, à sedente in throno distinguitur; Persona autem Christi est illa ipsa quae est Trinitatis secunda, quae est ipsa natura divina subsistentiam suam habens; Ergo haec etiam à sedente in throno condistincta esse debet.

RESPONDETUR. Ratione personae distinctui Christum à Patre, sed non ratione naturae, & quia persona est virtualiter distincta à natura, fit ut quamvis distinguatur ratione personae, non distinguatur ratione naturae.

Obj-

DIFFICULTAS III.

Probatur mysterium Trinitatis.

Objicit 3. Nomine Jehova nonnisi appellatur Pater.

RESPONDETUR. Quamvis concedatur Trinitatem Filii non ita distinctè traditam, in veteri Testamento, parum id refert; sed negatur etiam Filium non appellari Jehova, ut advertit Petavius lib. 3. Primus locus est Isaia 6. ubi dicitur Propheta: *Regem Dominum exercituum videri oculis meis*; ubi ponitur nomen Jehova, & tamen dicitur Joan. 12. v. 40. quòd illic viderit Christum, dixit enim illa verba, excæca cor populi, quando vidit gloriam Christi. Idem c. 40. v. 3. *Parate, inquit, viam Domini*, ubi etiam est nomen Jehova, & tamen Zacharias in suo cantico intellexit hunc locum de Christo. Isaia 54. v. 21. *Nunquid non ego Dominus, & non est ultra Deus absque me*, pro ly Dominus, ponit Jehova, quem locum accepit Paulus de Christo, quia de ejus reverentia ad Romanos 14. v. 11.

Objicit 4. Solus Jesu Christi Pater à se ipso est; nec à quopiam alio, vel naturæ, vel Divinitatis quidquam accepit.

RESPONDETUR. Solum Patrem esse à se, secundum lineam originandi; quia à nullo alio originatur; sed non solum esse à se a seitate incarnationis, incausalitatis, quia etiam aliæ personæ sunt increatæ, &c.

Objicit 5. Multa alia loca, ubi appellatur Pater prior Filio, Caput ejusdem, Deus Christi, &c.

RESPONDETUR. Hæc omnia intelligi de humanitate Christi. Orationes Ecclesiæ clauduntur hac Oratione, *Per Dominum, &c.* quia ipse est mediator; & ratione illius meritorum, omnia volumus impetrare: Imitamurque Christum, qui suas orationes ad Patrem dirigebat: Quamquam sunt Orationes, quæ clauduntur in verbis, *Qui vivis & regnas*. Quando autem agitur, quòd solus Deus Pater sit Deus Abraham, illud explicari potest de appropriatione; & quia est ipsa fontalis Origo Deitatis.

Moskorovius in hoc se fundat, quia nulla est mentio in Scriptura Trinitatis.

RESPONDETUR. In Scriptura etiam hos terminos non haberi, Deus est una substantia, una persona; Si recurras haberi id æquivalentem dicemus de Trinitate.

Quando autem instat Socinus, nomen Dei quies pro subiecto ponitur, toties poni substitutive; quando autem ponitur pro prædicatione, & sic nonnisi ponitur de Filio, ponitur autem modo de Patre.

RESPONDETUR. 3. Reg. 18. Nomen Dei ponitur pro prædicatione: Dicitur enim, *si Dominus est Deus sequimini illum*. De Christo etiam ponitur Deitas pro subiecto, quia Actuum 20. dicitur: *Deus acquisivisse Ecclesiam sanctam suam*, ad Timoth. 3. *Deus apparuisse in carne*, &c. 35. *Deus ipse venit & salvabit nos*.

UNA & irrefragabilis ratio hujus est; quia me ita docet fides, tradita per Ecclesiam Romanam, quæ in suis dogmatibus, errare non potest: Quæ ipsa ratio non proponitur à nobis per syllogismum; quia syllogismus hoc ipso, quia est syllogismus, ex suo genere non est tantæ infallibilitatis, quanta est simplex allatio articuli fidei; quia syllogismus innititur veritati creatæ, adeoque non participanti summam infallibilitatem. Jam autem articulus fidei innititur veritati primæ, adeoque de se summam possibilem infallibilitatem habenti. Unde vel vis tibi probari Trinitatem argumento summæ infallibili, vel argumento non summæ infallibili, & de genere suo fallibili? Si priori, sis contentus articulo fidei; si posteriori, ne hoc quidem recusamus. Quod ut fiat indicanda sunt loca Scripturæ, ex quibus innixa traditioni, docet id Ecclesia; quæ loca non sunt quidem talia, quæ ingenium humanum pro sua perversitate torquere non possit; sunt tamen accedente doctrina Ecclesiæ, intellectum bene dispositum, convincentia.

Quod attinet ad Vetus Testamentum.

PRIMUS LOCUS est ex illo Genes. 1. v. 16. *Faciamus hominem &c.* Ex quo loco sic formatur argumentum. Sic loquens Deus, ut ex contextu liquet, vel alloquitur se unam nonnisi personam, vel alloquitur Angelos, vel alloquitur Filium, & Spiritum Sanctum distinctas à se personas? Si primum, ergone Deus sit trinus, debet fieri Phantasticus, ut dicimus de iis, quorum est secum missitare solitarios. Si secundum, ergo Scriptura aliquid non cohærens dicit, nam alloquendo Angelos ut faciant, subdit: *Creavit Deus hominem ad imaginem & similitudinem suam*. Ergo apparet quòd ei dicat, *faciamus*, de quo dixit, *creavit*. In Scriptura enim sacra nunquam introducitur Deus loquens ad Angelos, nisi fiat illorum mentio, ut cum de Achabi Regis interfectione cum Angelis suis tractat Deus 3. Reg. 22. v. 19. Item Esaia 6. ubi deliberatur de mittendo Propheta, describuntur Seraphim. Denique non est homo creatus ad similitudinem Angelorum, & creans dicitur non Angelus, sed Deus: *Creavit Deus hominem*; Ergo apparet quòd non illis dicat, *faciamus*. Quod si dicas tertium, sequitur Trinitas, sequitur etiam distinctio personarum, ut stet illud plurale, *Faciamus*, & sequitur unitas Essentiæ, quia Deus est necessariò unus, poniturque in singulari; *Creavit Deus hominem*.

Hoc argumento ex Antiquis usi sunt Tertull. l. de carne Christi cap. 5. Theophilus Antioch. in 2. ad Autol. Ignatius ep. 9. ad Antioch. Iren.

R. P.
MŁOD
NOWSKI
m. de Z.
VT